

Pe-o insulă pustie în Pacific

Ioan Grigoraș

- Am uneori câte un vis mirific,
Iubita mea, că sunt numai cu tine
Pe-o insulă pustie în Pacific
Și ne hrănim cu raze de iubire.

Cu noi trăiesc doar briza și cu marea,
În jur nu este niciun vas de coastă,
Avem pe gene soarele și sarea,
Iar insula este numai a noastră.

Departe suntem, singuri printre valuri,
Cu pescărușii care se rotesc
Jucându-se cu spuma-n ritualuri
Și râd subtil atunci când ne privesc.

- Oceanului să-i cerem derogare,
Un domiciliu pentr-o lună, două,
Să înșeuăm la vise, cai de mare
Și goi să înotăm atunci când plouă.

În fiecare noapte, băștinașii,
Să ne găsească-mbrățișați pe plajă,
Uimiți să creadă că suntem urmașii
Lui Ah Ciliz și-apoi cuprinși de vrajă,

Să așteptăm o ultimă maree,
O noapte albă-n care luna plină
Fecundă, delicată ca o zeie,
Ne va hrăni cu raze de lumină.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

Din volumul Ești poezia sufletului meu -
Editura Rovimed Publishers Bacău - 2014